*Er is nog plek*

*Cadans & Aria*

# Er is nog *plek*

EEN EROTISCHE ROMCOM

© 2026 Cadans & Aria
OBSCÈNE Uitgeverij

Omslagontwerp en typografie: OBSCÈNE

ISBN 978-94-6573-087-5
NUR 302

Dit boek bevat expliciete seksuele inhoud en is bedoeld voor lezers van 18 jaar en

INHOUD


| | | |
|---|---|---|
| 1 | *Er is nog plek* | 7 |
| 2 | *Vijftig, of een tosti* | 29 |
| 3 | *De thermos* | 53 |
| 4 | *Gerrit* | 77 |
| 5 | *Het zandpad* | 97 |
| 6 | *Lieke* | 121 |
| 7 | *De passpiegel* | 139 |
| 8 | *Het spreadsheet* | 167 |
| 9 | *Bo* | 193 |
| 10 | *Krampen* | 219 |
| 11 | *Binden en bekennen* | 237 |
| 12 | *Wie er waakt* | 257 |
| 13 | *Dezelfde dag* | 275 |
| 14 | *Met open ogen* | 291 |
| 15 | *De zes weken* | 307 |
| 16 | *Er is nog plek* | 327 |

HOOFDSTUK

# 1

## *Er is nog plek*

OP DONDERDAGAVOND OM TIEN OVER ZEVEN REED GERRIT ZIJN KLIko naar de stoep, terwijl die pas vrijdag werd geleegd. Marcia stond achter de vitrage en keek hoe hij de groene container haaks zette, een stap terugdeed en knikte, met de tevredenheid van een man die een schilderij heeft opgehangen.

'Hij doet het weer,' riep ze naar de keuken.

'Het is zijn hoogtepunt,' riep Joost terug. 'Van de week.'

'Van het jaar.'

'Dat ook.'

Ze rook nog naar de praktijk, naar handalcohol en latex en de mintjes van Ingrid, die ze in een schaaltje op de balie zette voor de patiënten en er zelf de helft van opat. Een dag vol armen. Aders die opbolden onder haar wijsvinger. Een vrouw van dertig die zei dat ze niet tegen bloed kon en toen de hele tijd keek, met grote ogen, naar haar eigen bloed in het buisje. Marcia zei sorry als ze prikte. Ze zei ook sorry als iemand anders tegen haar opbotste.

Ze trok het vest dichter om zich heen. Het was het grijze, met de rekkerige mouwen, dat ze al droeg van voor Joost. Het was eind

mei en eigenlijk te warm voor een vest, maar ze had het altijd aan, ook binnen, en twee knoopjes dicht op de plek waar het anders openviel. Twee jaar geleden had ze in een kliniek in Deventer gezegd *niet te veel*, en toen, met Joosts duim op haar knokkels: *of eigenlijk wel*. Sindsdien had ze borsten waar ze van droomde sinds haar vijftiende, en een vest om ze in te bewaren.

Om half acht kwam Nova. Ze belde niet aan. Ze tikte met één nagel tegen het keukenraam, drie keer, zoals altijd, en stond al in de gang voor Marcia bij de deur was.

'Ik heb wijn,' zei ze. 'Hij is goedkoop. Hij smaakt naar een fietsband, maar dan een dure.'

Nova had een blonde vlecht tot halverwege haar rug en een wenkbrauw die overal de grap van zag, ook als er geen grap was. Ze was vierentwintig, wat Marcia soms vergat en dan ineens weer wist, als Nova op haar telefoon iets liet zien wat Marcia niet begreep, of als ze met de rug van haar hand haar mond afveegde na het eten, als een meisje. Ze droeg een lange rok met spiegeltjes erin, een hemdje zonder beha, drie zilveren ringen aan één hand en een enkelbandje dat rinkelde als ze liep, en ze rook naar sinaasappel, van de olie die ze op haar werk gebruikte. Tantramassage, stond er op het bordje bij haar kamer achter de fysiotherapeut in het dorp, en eronder, kleiner: *geen seks*.

Ze was zacht. Dat was het eerste wat iedereen aan haar merkte, en het laatste wat ze zelf van zichzelf geloofde. Ze raakte mensen aan als ze praatte, een hand op een arm, een knie tegen een knie, en ze keek je aan alsof ze al wist wat je ging zeggen en het je toch liet zeggen.

Ze kenden haar sinds april, tweeënhalf jaar geleden. Ze had op een gang gezeten, in Deventer, op een plastic stoel, met twee bekers thee, en ze had er één aan Marcia gegeven zonder te vragen of ze thee wilde. Daarna was ze gebleven. Met kerst had ze liever alleen gezeten, en op tweede kerstdag stond ze met soep op de stoep. Zo ging dat met Nova.

'Je hebt je vest aan,' zei Nova.

'Het is fris.'

'Het is drieëntwintig graden.'

'Ik heb het koud van binnen.'

'Dan moet je wat anders aan van binnen,' zei Nova, en ging zitten, en Marcia stond in de gang en wist niet of dat een grap was, en vermoedde van niet.

'Binnen.'

'Ja, binnen. Daar heb ik het over.' Nova keek naar de twee knoopjes en zei niets meer, en dat was erger.

Joost kwam binnen met de pan en zonder shirt, omdat het boven het fornuis warm werd, beweerde hij. Zevenenveertig en mooi, breed als een deur van het ketels sjouwen, met armen waar de vrouwen bij de Gamma naar keken als hij een zak cement optilde, bruin tot waar zijn mouwen ophielden, met een buikje waar hij zelf om lachte en Marcia niet. Op zijn linkeronderarm een kompasroos die overging in een golf en een karper, die zij een vis noemde. Over zijn ribben een jaartal dat niet het hare was.

'Doe een shirt aan,' zei Marcia. 'We hebben bezoek.'

'Nova is geen bezoek.'

'Ik ben geen bezoek,' zei Nova, en hield haar glas op. 'Maar doe wel een shirt aan, Joost, ik moet nog eten.'

Hij lachte, die lach die onder in zijn borst begon, en ging een shirt halen.

Er was pasta met tomaat en te veel knoflook, want Joost deed altijd te veel knoflook, *voor de afweer*, en Nova zei dat zij geen afweer nodig had, ze had een vlecht. Het sloeg nergens op en ze lachten er alle drie om. Marcia schonk bij en morste op het tafelkleed en zei sorry.

'Eén,' zei Nova.

'Wat?'

'Ik tel.'

'Je telt wat?'

'Hoe vaak je sorry zegt vanavond. Tegen een tafelkleed. Dat is één.'

'Het tafelkleed was van mijn moeder.'

‘Dan zeg je sorry tegen je moeder,’ zei Nova. ‘Dat is erger. Ik reken het als anderhalf.’

Joost keek van de een naar de ander met zijn vork in de lucht, zoals hij keek als twee mensen een taal spraken die hij niet sprak maar wel mooi vond. Bij het toetje, aardbeien uit de supermarkt die nergens naar smaakten, stootte Marcia met haar elleboog Nova’s glas om en zei het weer, en Nova stak twee vingers op. De derde keer zei ze het tegen Joost, omdat ze zijn bord pakte terwijl hij nog at.

‘Drie,’ zei Nova. ‘Bij tien krijg je straf.’

‘Wat voor straf?’

Nova dacht na. Ze stak een aardbei in haar mond en liet hem lang duren.

‘Dan doe je je vest uit,’ zei ze. ‘Tot je naar huis gaat.’

‘Ik ben al thuis.’

‘Precies.’

Marcia lachte en voelde haar wangen warm worden en wist niet waarom. Joost keek naar zijn bord. Nova stak haar haar op, met twee handen, een beweging die ze honderd keer per avond maakte, en de vlecht schoof opzij, en in haar nek, net onder de haargrens, zag Marcia iets wat ze nog nooit had gezien. Een tatoeage, klein, niet groter dan een postzegel. Streepjes, zwart, dun en dik door elkaar, zoals op een pak melk in de winkel. En eronder twee letters. *RB*.

Ze keek een tel te lang. Nova liet de vlecht vallen en hij lag er weer overheen.

Marcia vroeg niets. Ze vroeg Nova nooit iets over vroeger, en Nova had haar ook nooit iets gevraagd, die nacht op de gang niet en daarna niet. Dat was de afspraak die ze nooit hadden gemaakt. Ze stond op om koffie te zetten.

‘Thee,’ zei Joost. ‘En heet water.’

‘Allebei?’

‘Ik weet nog niet wat ik wil.’

‘Je bent zevenenveertig.’

‘Daarom,’ zei hij. ‘Je weet nooit wanneer je je bedenkt.’

Hij kreeg een mok thee en een mok heet water, en Nova zei dat ze nog nooit zo'n man had gezien, en Joost zei dat er maar één van was, en dat was waar.

❦

Toen Nova om tien uur haar jas aantrok, liep Marcia met haar mee de gang in. Bij de trap, onder het lampje met de dode mug erin die niemand eruit haalde, bleef Nova staan. Ze keek omhoog, naar boven, naar de overloop, waar de deur van de kleine kamer was. Die stond dicht. Die stond altijd dicht.

'Heb je nog iets nodig,' zei Marcia, 'voor zaterdag? Voor op je tafel? Ik kan handdoeken meenemen van de praktijk, ze gooien ze toch weg.'

'Ik heb handdoeken.'

'Oké.'

Nova keek nog naar boven. Toen keek ze naar Marcia, en haar wenkbrauw deed niets, voor het eerst die avond.

'Het is mooi weer zondag,' zei ze. 'Ga het bos in. Allebei.'

'We gaan altijd het bos in.'

'Dan ga je nog een keer.' Ze trok haar schoenen aan, gymschoenen waarvan de veters al jaren openstonden. 'Ik ben er ook vaak. 's Avonds. Het is mooi bij de beuk.'

Ze gaf Marcia een kus op haar wang, vlak bij haar mond, en ging. Marcia bleef in de gang staan. Ze keek naar boven. De deur van de kleine kamer was een deur zoals de andere deuren, wit, met een koperen klink die Joost een keer had gepoetst en daarna nooit meer. Achter die deur lag in de kast een gebreid mutsje, zo klein als een eierwarmer, achter een wiegje dat nooit was uitgepakt. Op het etiketje dat Marcia er zelf aan had gehangen, in haar handschrift van de bloedbuizen, stond een datum. Veertien april.

Ze liep niet naar boven. Ze ging de keuken in en zette de vaatwasser aan, terwijl die nog niet vol was, en zei tegen niemand sorry.

❦

Joost zat op de bank met zijn voeten op de salontafel en zijn telefoon op zijn buik. Toen ze naast hem kwam zitten, draaide hij hem om, met het scherm naar beneden. Hij deed dat zonder erbij te denken, zoals hij een kraan dichtdraaide.

'Wie was dat?'

'Klant. Ketel in Rijssen. Hij denkt dat het de pomp is.'

'Is het de pomp?'

'Het is nooit de pomp.' Hij trok haar voeten op zijn schoot. 'Het is altijd de klant.'

Zijn duim drukte in het holletje van haar voetzool, waar de hele dag van staan bij de balie zich had verzameld. Ze zuchtte, dieper dan ze bedoelde, een geluid dat ze niet kende van zichzelf, laag en open.

'Sorry,' zei ze, met het lachje dat er altijd achteraan kwam, klein en beleefd.

Zijn duim stopte.

'Vier,' zei hij.

'Ga jij ook al tellen?'

'Iemand moet het doen als Nova er niet is.' Hij keek naar haar. Zijn ogen werden grijs, zoals de lucht boven de berg voordat het gaat regenen, en zijn stem werd lager, en ze voelde het in haar onderbuik voor ze het in haar hoofd voelde. 'Weet je wat ik denk?'

'Nee.'

'Ik denk dat je het vest nu uitdoet.'

Ze keek naar hem. Ze had nee kunnen zeggen. Ze zei nooit nee, en ze wist dat ze het kon, en dat maakte het mogelijk.

En eerlijk was eerlijk, terwijl haar vingers al aan het knoopje zaten: ze wilde het vest al tien jaar uit. Ze had alleen nog nooit iemand gehad die het haar opdroeg op een toon waarop het leek alsof het zijn idee was. Dat was het geheim van Joost. Hij gaf haar bevelen die ze zelf had willen geven, en dan hoefde zij niet te bedenken dat ze dat wilde.

Ze maakte het bovenste knoopje los. Daarna het tweede. Ze trok het vest van haar schouders en liet het achter zich op de bank vallen, en daar zat ze, in haar witte T-shirt van de praktijk, met haar borsten die erin pasten zoals een kat in een doos past, net niet. Ze voelde de halve draai die haar schouders wilden maken, naar binnen, om in te pakken wat te groot was voor de kamer.

Hij legde zijn hand op haar schouder en draaide hem terug. Beslist.

'Zo,' zei hij. 'Zo blijf je zitten.'

'Ze zijn gewoon...'

'Ze zijn gewoon van jou,' zei hij. 'En ik heb ze gezien. Al vijf jaar. Je hoeft ze niet te verstoppen voor mij.'

'Ik verstop ze niet voor jou.'

'Voor wie dan?'

Ze wist het niet. Voor de jongen op de fiets in Enschede die had geroepen dat ze een plank met een rokje was. Voor haar moeder in de keuken die had gezegd dat grote borsten alleen de verkeerde aandacht trokken. Voor de vrouw van dertig die niet tegen bloed kon. Voor iedereen die naar haar keek en iets dacht.

'Naar boven,' zei hij. 'Nu.'

❦

Ze liep voor hem uit de trap op, langs de witte deur met de koperen klink, en ze keek er niet naar, en ze voelde dat hij er wel naar keek, achter haar, één tel. Toen voelde ze zijn blik op haar kont, en dat was makkelijker.

In de slaapkamer deed hij het grote licht uit en het lampje met de stoffen kap aan, zodat alles honingkleurig werd. Hij ging op de rand van het bed zitten, met zijn benen wijd.

'Uitkleden. Langzaam.'

'Langzaam hoe?'

'Zoals je een pleister plakt bij een kind.'

Ze moest lachen, en daardoor lukte het. Ze trok het shirt over haar hoofd. Haar beha was de beige, de saaie, met het kanten

randje dat jeukte. Ze maakte hem achter haar rug los en hield hem even tegen zich aan, met haar onderarm, en toen keek ze naar hem en liet hem vallen.

Hij zei niets. Hij keek. Hij keek zo lang dat ze zich bijna weer omdraaide, en toen stond hij op en kwam naar haar toe en legde zijn handen onder haar borsten en woog ze, alsof hij ze voor het eerst zag, alsof hij ze moest inschatten voor een offerte.

'Zwaar,' zei hij.

Zwaar. Vijf jaar samen, twee jaar geleden betaald, en het eerste woord dat bij hem opkomt is zwaar. Ze wist dat hij het mooi bedoelde. Voor een installateur was zwaar een compliment. Een zware ketel ging twintig jaar mee.

'Sorry.'

'Vijf.'

Ze lachte, en hij kneep in haar tepels, tussen duim en wijsvinger, net hard genoeg dat het lachen ophield en iets anders begon. Ze hield haar adem in. Hij draaide, heel langzaam, en ze voelde het helemaal naar beneden lopen, een draad die van haar tepels naar haar kut liep en daar strak getrokken werd.

'Van wie zijn deze?'

'Van mij.'

Hij keek op. Dat was niet het antwoord dat ze altijd gaf. Ze schrok er zelf van. Hij glimlachte, langzaam, en ging terug naar het bed.

'De rest,' zei hij.

Ze trok de spijkerbroek uit, hupsend op één been, wat niet sexy was, en ze zei *sorry* en hij stak zes vingers op, en ze lachten met hun voorhoofden tegen elkaar toen hij haar opving omdat ze bijna omviel. Toen deed hij een stap terug, en de kilte viel weer over hem heen, een deur die in het slot klikt.

'Slipje.'

Ze trok het naar beneden. Hij stak zijn hand uit, en ze gaf het aan hem, en hij keek naar het kruis, dat donker was, en rook eraan, met zijn ogen in de hare. Ze werd rood tot in haar haarwortels.

'Je bent nat sinds de bank.'

'Sinds het vest.'

'Sinds het vest,' zei hij. 'Kom hier.'

Hij legde haar op het bed, op haar rug, en hij knielde tussen haar benen op de vloer, en trok haar naar de rand, met zijn handen onder haar knieën, zodat haar kont bijna van het matras hing. Hij duwde haar knieën uit elkaar. Ze wilde ze dichtdoen, en hij hield ze open, en keek.

'Joost.'

'Ik kijk.'

'Je kijkt al zo lang.'

'Ik ben installateur,' zei hij. 'Ik kijk eerst. Dan weet je waar het lekt.'

Ze sloeg haar hand voor haar gezicht en lachte erachter, en toen voelde ze zijn adem, en toen zijn tong, plat en warm, van onder naar boven, langzaam, één keer, en het lachen brak af in haar keel.

Hij likte haar zoals hij alles deed: grondig. Eerst de buitenkant, de lippen, tot ze opzwollen onder zijn tong. Dan ertussen, langzaam, met de punt van zijn tong om haar clit heen zonder hem te raken, rondjes, steeds kleiner, tot ze haar heupen optilde om hem te vinden en hij haar terugduwde, met één hand plat op haar onderbuik, en verder ging waar hij was. 'Je smaakt naar de hele avond,' zei hij tegen haar kut. 'Naar die bank. Naar dat vest. Je hebt de hele avond zitten druipen terwijl je Nova thee inschonk.' Ze kreunde. Ze hield het niet binnen. Ze wilde het binnen houden en het ging naar buiten, een laag geluid uit haar borst dat ze alleen kende van hem.

Toen hij twee vingers in haar schoof, langzaam, en ze krulde, achter haar schaambot, naar die plek die hij in vijf jaar had leren vinden zoals hij een ontluchtingsnippel vond, zonder te kijken, voelde ze het aankomen. Niet het klaarkomen. Iets anders. Een druk, laag in haar buik, alsof ze moest plassen, alsof alles in haar vol liep en ergens heen wilde.

'Wacht,' zei ze. 'Joost, wacht, ik moet...'

'Je moet niks.'

'Ik moet plassen, echt, ik...'

‘Je moet niet plassen.’ Zijn vingers bewogen door, sneller nu, die plek, die plek, en zijn mond lag over haar clit en zoog, en de druk werd groter en groter.

‘Ik kan niet…’

Zijn duim kwam op haar clit. Plat, zwaar, en hij bleef liggen, en hij drukte, één keer, precies op de maat van zijn vingers binnenin. ‘Laat los, Marcia.’

Er ging in die seconde van alles door haar hoofd, en ze zou het later aan niemand kunnen vertellen omdat het te dom was. Het laken was van de Hema, uit de uitverkoop. Ze had geen reservelaken in die maat. En onder al die gedachten, als een kelder onder een huis, lag één heel stille: wat als ik het gewoon laat.

Ze liet het niet. Ze hield het tegen met alles wat ze had, met haar buik en haar billen en haar adem, en hij hield niet op, en ergens in haar brak het, zomaar, zonder haar toestemming. Ze kwam klaar met een schok die haar hele lijf optilde, en tegelijk gutste het uit haar, warm, over zijn hand en zijn kin en zijn borst, op het laken, een golf en nog een, en ze hoorde het, het geluid van water, het geluid dat haar lijf maakte zonder dat zij het vroeg.

Ze trok haar benen dicht. Ze rolde op haar zij. Ze legde haar handen over haar gezicht.

‘Sorry,’ zei ze. ‘Sorry, sorry, sorry, ik weet niet wat… sorry, het laken…’

‘Negen,’ zei hij zacht.

‘Joost, het laken is nat, ik moet het…’

‘Tien.’

Ze stopte. Ze keek tussen haar vingers door. Hij zat op zijn knieën op de vloer, met zijn kin en zijn borst nat, en hij lachte niet. Hij keek naar haar alsof hij iets had gezien wat hij nog nooit had gezien, en dat was ook zo.

‘Dat was geen plas,’ zei hij.

‘Wat was het dan?’

‘Weet ik niet. Maar het was geen plas.’ Hij veegde zijn kin af met de rug van zijn hand en keek ernaar. ‘Het ruikt naar jou.’

‘Ik moet het laken verschonen.’

'Jij moet niks.'

Ze stond toch op, met trillende benen. Ze trok het laken van het bed, met het natte er middenin, een donkere plek zo groot als een dienblad, en ze propte het in elkaar en hield het tegen zich aan, naakt, midden in de slaapkamer, en ze wist niet waarom ze huilde. Ze huilde niet. Haar ogen liepen.

Hij nam het laken van haar over. Voorzichtig, zoals je iets aanneemt van een kind dat het niet wil loslaten. Hij legde het op de stoel. Hij pakte een schoon laken uit de kast en spreidde het uit, met haar, elk aan een kant, zoals ze dat elke zondag deden. De hoeken. Hij streek het glad, twee keer, langer dan nodig.

'Je zei sorry,' zei hij toen, 'tien keer vanavond.'

'Ik weet het.'

'Nova zei bij tien krijg je straf.'

'Nova zei dan doe je je vest uit.'

'Je hebt je vest al uit.' Hij ging op het schone laken zitten en trok haar tussen zijn knieën. 'Dus je moet iets anders.'

'Wat?'

Hij dacht na. Ze zag hem nadenken, met zijn hoofd scheef, zoals hij bij een ketel stond die hij nog nooit had gezien. Toen trok hij de la van het nachtkastje open en haalde er een werkbonnenboekje uit, van de zaak, wit met een roze doorslag, en een pen van de Gamma.

'Ik ga iets opschrijven,' zei hij.

'Nu?'

'Nu.' Hij schreef, in zijn hanenpoten, met het papier op zijn knie. Ze keek over zijn schouder. Er stond:

*1. Marcia zegt geen sorry in bed.*

*2. Als het te veel is zegt ze: koffie.*

'Koffie?'

'Als je stop zegt, denk ik dat je het niet meent. Je zegt altijd stop als je het meent en je zegt het nooit als je het meent.' Hij keek op. 'Koffie zeg je nooit. Je drinkt thee.'

'Jij drinkt thee en heet water.'

'Ik ben ook niet degene die het moet zeggen.'

Ze las het nog een keer. *Als het te veel is zegt ze: koffie.* Het laken op de stoel, de donkere plek. Haar moeder in de keuken. Ze nam de pen van hem over en schreef eronder, in haar handschrift van de etiketjes:

*3. Joost verschoont het laken niet meer. Dan zie ik hoe het was.*

Hij las het. Hij zei niets. Hij scheurde het witte vel eruit en legde het in de la, met de pen erop, recht, evenwijdig aan de rand.

'Kom,' zei hij. Hij trok haar tegen zich aan, op het schone laken, met zijn hand plat op haar buik, onder haar navel, waar die altijd lag. 'Gewoon even zo.'

Ze bleven zo. Het lampje zoemde. Op de stoel lag het laken in een prop, met de donkere plek naar boven. Ze keek ernaar en deze keer keek ze niet weg.

'Wat was het?' vroeg ze.

'Weet ik niet,' zei hij. 'Ik zoek het morgen op.'

Ze lagen op het schone laken. Hij op zijn rug, zij met haar wang op zijn borst, op het jaartal, en ze voelde zijn hart onder haar oor, rustig, het hart van een man die net iets had gerepareerd waarvan hij niet wist dat het kapot was.

Ze bleef kijken. Dat was nieuw. Vijf jaar had ze hem in het donker gehad, onder het dekbed, met haar ogen dicht, en nu lag hij in het honinglicht van het lampje en ze keek.

Ze begon bij zijn voeten, omdat dat het veiligst was. Brede voeten, met een eeltrand op de hiel en een litteken op zijn wreef van een radiator die in 2009 was gevallen. Zijn kuiten, hard, met donker haar dat in één richting lag, als gras na de regen. Zijn knieën, met de rode plekken die nooit weggingen, van vijfentwintig jaar op badkamervloeren liggen. Zijn dijen. Ze had nooit geweten dat dijen zo konden liggen: zwaar, open, met een ader aan de binnenkant die blauw onder de huid liep en verdween waar het haar dikker werd.

En daar. Ze keek ernaar zoals ze nog nooit naar iets had gekeken. Zijn ballen, zwaar en strak in het lamplicht, met een naad in het midden, een donkerder lijn, alsof iemand ze ooit dicht had genaaid. Zijn pik, die op zijn buik lag, en die bewoog als hij ademde. Hij was donkerder dan de rest van hem. De huid was dun, glad, met

die ader aan de onderkant die van de basis naar de top liep en zich daar splitste, als een rivier bij de zee. De eikel was paars bijna, glanzend, met een druppel in het spleetje die het licht ving.

Ze rook hem. Dat was ook nieuw. Zweet en zeep en iets daaronder dat alleen van hem was, iets zouts en warms, als brood dat net uit de oven kwam, en ze voelde het in haar buik, laag.

'Je kijkt,' zei hij.

'Ik kijk.'

'Je kijkt nooit.'

'Weet ik.' Ze kon haar ogen er niet van afhouden. 'Ik wist niet dat je zo... dat het zo... Ik wist niet dat het er zo uitzag.'

'Hij ziet er al vijf jaar zo uit.'

'Ik heb vijf jaar niet gekeken.'

Hij lachte. Zijn buik bewoog, en zijn pik bewoog mee, en ze moest ook lachen, en toen niet meer. Ze stak haar hand uit en raakte de druppel aan met haar vingertop. Hij trok een draad. Ze bracht hem naar haar mond.

Hij was nog steeds hard. Zout op haar tong.

*Hij heeft niks gehad*, dacht ze. *Hij heeft mij een kwartier gelikt en mijn laken verschoond en hij is nog niet eens in me geweest.* En meteen daarachteraan, in de stem van haar moeder: *een nette vrouw laat het daarbij*. En daarachteraan, in een stem die ze niet kende, een stem die misschien van haar was: *een nette vrouw heeft net het bed ondergespoten.*

Ze moest lachen. Tegen zijn borst.

'Wat?' zei hij.

'Niks. Ik dacht aan mijn moeder.'

'Dat is,' zei Joost, 'niet waar ik op hoopte.'

Ze schoof naar beneden. Ze deed het zonder erover na te denken, wat ze nooit deed. Ze knielde tussen zijn benen en pakte hem vast met allebei haar handen, en er bleef nog een stuk over. Er bleef altijd een stuk over. Ze had dat nooit hardop gezegd.

'Je bent groot,' zei ze.

Joost keek naar het plafond.

'Dat zeg je nooit.'

'Ik zeg het nu.' Ze keek naar hem, naar hem in haar handen. 'Ik denk het al vijf jaar. Elke keer. Ik denk: dat past nooit. En dan past het. En dan denk ik: hoe dan.' Ze likte één keer langs de ader, van onder naar boven, zoals hij bij haar had gedaan. 'Ik heb het nooit gezegd omdat ik dacht dat je dan zou denken dat ik het fijn vond.'

'En vind je het fijn?'

Ze antwoordde niet. Ze nam hem in haar mond. Niet ver; haar mond was smal, *een kus van jou is een postzegel*, ze kon er de eikel in nemen en een stukje meer, en ze deed het langzaam, met haar tong plat eronder, en ze voelde hem schokken tegen haar gehemelte. Ze hoorde hem kreunen. Een laag geluid, uit zijn borst, het geluid dat hij maakte als hij een zware ketel van de bus tilde.

Ze zoog. Ze liet hem uit haar mond glijden, glanzend, en keek ernaar, en nam hem weer. Haar borsten lagen op zijn dijen. Zwaar. Ze voelde zijn haren tegen haar tepels en het was raar en het was fijn.

'Mar,' zei hij. 'Mar, als je zo doorgaat...'

'Dan wat?'

'Dan kom ik.'

'Nee,' zei ze. 'Nog niet.'

Ze liet hem uit haar mond glijden. Ze klom over hem heen. Ze deed het zonder na te denken, voor de tweede keer die avond, en ze zat ineens op zijn dijen, op haar knieën, met hem tussen haar benen, tegen haar buik, en hij reikte tot boven haar navel. Ze keek ernaar. Ze legde haar hand ernaast, plat, ter vergelijking, als een meetlat.

'Hoe dan,' zei ze.

'Langzaam,' zei hij. 'Zoals altijd.'

'Ik wil niet zoals altijd.'

Ze boog zich over hem heen en kuste hem. Niet zoals ze hem op zijn wang kuste als hij naar zijn werk ging, en niet zoals ze hem kuste onder het dekbed, kort, om te beginnen. Ze kuste hem lang. Met haar haar als een gordijn om hun gezichten en haar borsten op zijn borst, en ze proefde zichzelf op zijn mond, zout en zoet, en hij kreunde in haar mond en legde zijn handen op haar kont en liet ze

daar, en ze kusten tot ze vergat waar ze was, tot ze alleen nog een mond was en een tong en zijn stoppels die schuurden tegen haar kin. Toen ze weer adem haalde, lagen zijn ogen in de hare, open, grijs, verbaasd.

'Dat doen we nooit,' zei hij.

'We doen het nu.' Ze kuste hem nog een keer, korter, op zijn onderlip, met haar tanden. 'Ik ga het vaker doen. Ik waarschuw je.'

Ze tilde zich op en pakte hem en zette hem tegen zich aan. Ze was nog nat van zijn mond en van het water en van alles, en ze voelde de eikel tegen haar lippen, heet, dik, en ze wreef hem heen en weer, van haar clit naar haar opening en terug, tot hij glansde, tot ze zelf begon te trillen, en hij lag onder haar met zijn handen in het laken geklauwd en keek.

'Mar,' zei hij. 'Mar, als je zo...'

'Zeg wat je ziet.'

Hij slikte. 'Dat zeg ik nooit.'

'Zeg het nu.'

Het bleef stil. Toen zei hij, heel zacht, met die stem van daarnet, de kille, die van de deur die in het slot viel:

'Ik zie mijn vrouw die op mijn pik gaat zitten. Ik zie dat je druipt. Het loopt langs me naar beneden. Ik zie je kut die openstaat. Zak.'

Ze zakte.

Het ging langzaam, omdat het niet anders kon. Hij rekte haar op, centimeter voor centimeter, en ze voelde elke centimeter, de rand van de eikel, de ader aan de onderkant, de dikte die bleef komen, en ze hield haar adem in en liet hem gaan en zakte verder, en ze kreunde zo hard dat ze haar hand voor haar mond sloeg.

'Haal die hand weg,' zei hij. 'Ik wil het horen.'

Ze haalde hem weg. Ze zat op hem. Helemaal. Vol tot achter haar navel, met haar handen op zijn borst en haar haar voor haar gezicht, en ze bewoog niet, want als ze bewoog zou ze breken.

'Rijd,' zei hij. 'Laat je bergen zien.'

Ze bewoog. Op en neer. Eerst klein, alleen haar heupen, en toen groter, tot ze bijna van hem af kwam en weer terugzakte, met een

nat geluid dat ze nooit had gehoord omdat het altijd onder het dekbed was gebeurd, in het donker. Nu was het licht. Nu zag ze alles. Haar borsten die zwaaiden boven zijn gezicht, haar buik, zijn pik die glanzend uit haar kwam en verdween, zijn handen die haar heupen pakten en haar harder op zich trokken.

'Zo,' zei hij. 'Zo, ja. Neuk me. Gebruik me.'

Ze had nooit geweten dat hij zulke woorden kende. Ze reed harder. Ze leunde naar achteren, met haar handen op zijn knieën, en ze voelde hem op een andere plek, dezelfde plek als zijn vingers, en de druk kwam terug, laag in haar buik, die van daarnet, en deze keer hield ze hem niet tegen.

'Ik kom weer,' zei ze. 'Joost, het komt weer, het komt...'

'Laat het.'

Ze liet het. Ze kwam met haar hoofd achterover en haar mond open en haar dijen om hem heen geklemd, en deze keer kwam er geen water, alleen het trekken, van haar tenen tot in haar tanden, alsof iemand aan een draad in haar trok die aan alles vastzat, en ze bleef rijden, door de golf heen, en ze hoorde zichzelf schreeuwen, en ze dacht niet aan het matras.

Hij trok haar van zich af. Op het laatste moment. Hij tilde haar met twee handen op en legde haar op haar rug, en knielde boven haar, met zijn hand om zichzelf.

'Waar?' zei hij. Hees.

Ze had het nog nooit gevraagd. En hij had het nog nooit gevraagd. Vijf jaar. Het was altijd vanzelf gegaan, onder het dekbed, en daarna een tissue van het nachtkastje.

Ze dacht na. Echt, met haar benen nog open en haar kut nog kloppend, en ze voelde haar gezicht warm worden en ze dacht het toch.

'Hier,' zei ze, en legde haar hand op haar borst. 'Op de bergen.'

'De wat?'

'Zo noem ik ze. In mijn hoofd.' Ze werd rood tot in haar haarwortels. 'Sorry.'

'Elf,' zei hij, en toen kon hij niets meer zeggen. Ze hield haar borsten omhoog, met twee handen, naar hem toe, en hij kwam. Dik en

warm en veel, op haar borsten, in de gleuf ertussen, op haar sleutelbeen, een druppel op haar kin. Hij kreunde haar naam. Ze keek ernaar. Ze keek hoe het op haar huid lag, wit op roze, en langzaam naar beneden liep, naar haar tepel.

Hij kwam nooit meer in haar. Niet sinds Deventer. Ze telde het niet. Ze merkte het alleen, elke keer dat hij op het laatste moment terugtrok met zijn hand om zichzelf en zijn ogen dicht, alsof er achter zijn ogen iets stond wat hij niet wilde zien.

Ze raakte het aan. Met één vinger. Ze wreef het uit, rondjes, om haar tepel heen.

Joost liet zich naast haar op het laken vallen en hijgde en keek naar haar vinger.

'Wie ben jij,' zei hij.

'Weet ik niet,' zei Marcia. Ze keek naar haar glanzende borsten. 'Ik denk dat ik dat net heb gekozen.'

Hij lachte, en zij lachte, en hij draaide zich op zijn zij en sliep bijna meteen, zoals een man slaapt die een ketel heeft gerepareerd.

Zij niet. Ze lag op haar rug met haar glanzende borsten en keek naar de kuil in het dekbed tussen hen in, waar niemand lag. Er had daar nooit iemand gelegen. Ze had ooit gedacht dat daar op zondagochtend iemand zou liggen, klein, met koude voetjes die hij tegen haar buik zou zetten, en dat Joost dan zou zeggen dat het een radiator nodig had, dat kind. Ze wilde er een grap over maken, in haar hoofd, voor zichzelf. Er kwam geen grap. Er kwam alleen het lampje dat zoemde, en zijn adem, en de kuil.

Ze legde haar hand erin. Hij was nog warm, van hen.

❦

's Ochtends stond ze voor de spiegel in de badkamer. In haar onderbroek. Niets anders.

Ze deed het nooit. Ze kleedde zich altijd aan in de slaapkamer, met de deur dicht, met haar rug naar de kastdeur waar de spiegel in zat, en dan liep ze naar beneden met alles al aan. Nu stond ze hier, onder de tl-buis die alles eerlijk maakte, en keek.

Haar borsten. De bergen. Een beetje rood nog, van zijn stoppels. Haar buik, zacht. Haar heupen, die ze haatte sinds de derde klas. Haar mond, smal. Haar haar, dat ze altijd in een staart deed omdat het dan niet in de weg zat.

Ze draaide een kwartslag. Ze trok haar buik in. Ze liet hem weer los.

Ze pakte haar telefoon van de wasmachine. Ze hield hem omhoog. Ze keek naar zichzelf op het schermpje, in de spiegel, met haar arm over haar borsten.

Ze haalde haar arm weg.

Ze maakte de foto niet. Ze stond er tien seconden, met haar duim boven de knop, en haar hart ging als een gek, en ze maakte hem niet. Ze legde de telefoon terug op de wasmachine. Precies zoals hij hem neerlegde.

In de la onder de wastafel, achter de tampons, lag een flesje nagellak. Roze. Felroze, zo roze dat het pijn deed. Ze had het twee jaar geleden gekocht bij de Kruidvat, na Deventer, op een dag dat ze zich zo grijs voelde dat ze iets wilde wat niet grijs was. Ze had het nooit opengedaan.

Ze deed het nu open. Ze rook eraan. Chemisch en zoet.

Ze lakte één nagel. Haar pink. Links.

Toen ging ze naar beneden, in haar ochtendjas, en zette water op, en Joost zat aan tafel met de Tubantia en keek op en zag het meteen.

'Je pink,' zei hij.

'Een test,' zei ze.

'Waarvoor?'

'Of ik het durf.'

Hij keek naar de pink. Naar haar. Hij legde de krant neer.

'En?'

'Ik weet het nog niet,' zei Marcia. 'Het is maar één nagel.'

'Het is een begin,' zei Joost.

'Het is een pink.'

'Ik weet alles van kleine lekjes,' zei Joost. ' Zo begint het altijd.'

❦

Op zondag gingen ze het bos in. De Holterberg lag er groen en vochtig bij, met de geur van dennen en natte grond en ergens een barbecue. Ze liepen de oranje route, zoals altijd, en Joost had een thermos bij zich met thee, en een tweede met heet water, en Marcia zei er niets van.

Ze droeg haar vest niet. Ze droeg een shirt met een V-hals dat ze twee jaar geleden had gekocht en nooit had gedragen, omdat het te diep was. Het was niet te diep. Het was gewoon diep. Ze voelde de lucht op haar huid waar anders wol zat, en het voelde alsof ze naakt liep, en niemand keek.

Een man met een hond keek. Een oudere man, met een bruine labrador die aan alles rook. Hij keek naar haar borsten en toen naar haar gezicht en toen weer naar de hond, en hij zei *goedemiddag*, en ze zei *goedemiddag*, en daarna moest ze zo hard lachen dat ze moest blijven staan.

'Wat?' zei Joost.

'Hij keek.'

'Natuurlijk keek hij. Ik keek ook.'

'Jij mag kijken.'

'Hij ook,' zei Joost. 'Kijken mag iedereen. Aanraken niet.' Hij nam een slok thee. 'Behalve ik. En de dokter.'

Bij de oude beuk, waar de route een bocht maakte en het pad omlaag liep naar de varens, moest ze plassen. Ze had het al een kilometer voelen aankomen en ze had niets gezegd, omdat er op de oranje route geen wc was en ze nooit buiten plaste. Nooit. Ook niet als kind. Ze had liever pijn.

'Ik moet plassen,' zei ze.

Joost keek om zich heen. Het pad was leeg. Achter de beuk was een kuil met bladeren van vorig jaar en een gevallen tak.

'Daar,' zei hij.

'Ik kan niet buiten.'

Hij ging voor haar staan, met zijn rug naar haar toe en zijn benen wijd, breder dan nodig, als een schutting. Ze ging achter de

beuk staan en trok haar broek naar beneden en hurkte en er kwam niets. Er kwam helemaal niets. Ze zat daar met haar blote kont in de lucht in het bos en haar lijf weigerde.

'Het gaat niet,' fluisterde ze.

'Neem de tijd.'

Ze moest lachen, en door het lachen liet ze los, en het kwam, eindelijk, een warme straal in de bladeren die veel te hard klonk, zo hard dat ze haar hand voor haar mond sloeg en nog harder lachte. Joost stond met zijn rug naar haar toe te schudden van het lachen en zei dat het klonk als een radiator die ontlucht werd, en ze zei dat hij zijn mond moest houden, en het hield niet op, het hield maar niet op, ze had een kilometer gewacht.

Toen het klaar was, bleef ze nog even zitten. Het bos rook naar haar en naar dennen. Een vogel zong. Ze voelde de lucht op haar billen en haar dijen, koel. Ik zit hier. Ik zit hier gewoon. En dan, ineens, het laken met de donkere plek.

Ze trok haar broek op. Ze kwam achter de beuk vandaan, en toen zag ze het.

Verderop, tussen de bomen, waar geen pad was, liep iemand weg. Een vrouw, leek het, slank, in iets donkers, en op haar rug een blonde vlecht, lang, die heen en weer zwaaide bij elke stap. Ze liep niet snel en niet langzaam. Ze liep weg zoals je wegloopt van iets wat je niet hebt gezien.

'Nova?' zei Marcia.

De vrouw keek niet om. Ze liep tussen twee dennen door en was weg.

'Wat?' zei Joost.

'Daar liep iemand.'

Hij keek. Hij keek lang, met zijn hand boven zijn ogen tegen de zon die tussen de takken door viel. Er was niemand.

'Nova zei dat ze hier vaak was,' zei Marcia. 'Bij de beuk.'

'Op zondagmiddag?'

''s Avonds, zei ze.'

'Het is twee uur.'

Ze deed een paar stappen in de richting waar de vrouw was gegaan, tussen de varens door, en riep, niet hard: 'Ik zag je net!'

Niemand antwoordde. Een vogel vloog op. Ergens ver weg blafte een hond, misschien de labrador.

Joost legde zijn hand op haar schouder. Ze voelde dat hij keek, niet naar de bomen, naar haar.

'Ze heeft je gezien,' zei hij, 'met je kont in de bladeren.'

Ze liepen verder. Ze keek nog een keer om, bij de bocht. Er was niemand. Er waren alleen de dennen, en de beuk, en het pad dat omlaag liep naar de varens en daarachter, waar het bos dikker werd en waar geen route was, naar plekken waar ze nooit kwamen.

❦

Op de terugweg, bij de parkeerplaats, zat Gerrit in zijn auto. Hij had hem dwars geparkeerd, zoals altijd, over twee vakken, en hij zat er gewoon in, met het raampje open, en hij keek naar de bosrand.

'Gerrit,' zei Joost.

'Joost.'

Gerrit knikte. Hij was zesenzeventig en droeg altijd hetzelfde, een groene bodywarmer en een pet van de coöperatie, en hij zei per dag ongeveer twintig woorden, waarvan er vijf over de kliko gingen. Op de achterbank van zijn auto lag een schep. Een gewone schep, met aarde aan het blad, donker en nat.

Gerrit knikte nog een keer, tevreden, en draaide zijn raampje dicht. Hij startte niet. Hij bleef zitten, met zijn handen op het stuur, en keek naar de bomen.

In de auto zei Marcia: 'Waarom heeft hij een schep?'

'Iedereen heeft een schep.'

'Op zijn achterbank? Op zondag?'

Joost haalde zijn schouders op. Hij reed de parkeerplaats af. In de achteruitkijkspiegel zag ze Gerrit nog zitten, klein, achter het stuur, in de schemering die al begon onder de bomen, terwijl het boven de weg nog licht was.

Bij de uitrit, waar een zandpad van de parkeerplaats het bos in liep, stond een grijze bus met zijn neus naar de bomen. De motor liep. Er brandde geen licht in de cabine. Joost keek er niet naar, en dat was het eerste wat haar opviel, want Joost keek overal naar: naar dakgoten, naar cv-kastjes door andermans ramen, naar elke bus van elke collega. Naar deze niet. Hij gaf gas.

'Misschien begraaft hij iets,' zei ze.

'Wat zou Gerrit begraven?'

'Weet ik niet.' Ze keek uit het raam. 'Iets wat een plek nodig heeft.'

Joost zei niets. Hij zette de radio aan, een schlager, iets met een *Herz* en een *Schmerz*, en hij neuriede mee, vals, zoals hij altijd deed als hij niet wilde praten. Ze legde haar hand op zijn dij. De kleine kamer. De vlecht tussen de bomen. Ik zag je net.

Thuis, toen hij de schoenen uittrok in de gang, ging ze naar boven. Ze liep naar de slaapkamer, om haar shirt te verwisselen, en op de overloop bleef ze staan.

De witte deur. De koperen klink.

Ze legde haar hand erop. Hij was koud, zoals koper altijd koud is, ook in mei. Ze drukte hem niet naar beneden. Ze stond daar met haar hand op de klink, en beneden hoorde ze Joost de waterkoker aanzetten, en de tweede.

'Thee?' riep hij.

'Ja.'

'En heet water?'

'Nee,' zei ze. 'Alleen thee.'

Ze haalde haar hand van de klink. Er stond een afdruk van haar vingers op het koper, vier vlekjes en een duim, die langzaam vervaagden. Ze wachtte tot ze weg waren. Ze liep de slaapkamer in. Op de stoel lag nog altijd het laken, opgevouwen nu, door hem, met de vlek naar binnen. Hij had het niet gewassen. Hij had het ook niet laten liggen. Hij had het opgevouwen, zoals je een brief opvouwt die je nog niet wilt lezen.

Er was nog plek in de wasmand. Ze legde het er niet in.

HOOFDSTUK

# 2

## *Vijftig, of een tosti*



WOENSDAGAVOND LAG MARCIA BIJ NOVA OP DE TAFEL, ONDER DE warme lamp, met haar gezicht in het gat en haar armen naast haar lijf. De kamer achter de fysiotherapeut was klein en warm en rook naar sinaasappel en naar iets onder de sinaasappel, iets van hout, wat Nova *de basis* noemde. Op de vensterbank stond een plant die nooit bloeide. Uit een speakertje kwam muziek van iets wat walvissen hadden moeten zijn.

'Zijn dat walvissen?'

'Het zijn monniken,' zei Nova.

'Het zijn monniken die walvissen nadoen. Het is een dubbele cd.' Nova's handen lagen plat op haar onderrug, warm van de olie, en ze deden niets. Ze lagen er alleen. 'Adem naar mijn handen.'

Marcia ademde naar Nova's handen.

'Niet zo. Je ademt naar je schouders. Je ademt altijd naar je schouders. Alsof je iets moet tillen.'

'Ik til de hele dag.'

‘Je tilt de hele dag andermans armen.’ Nova drukte, heel licht, met de muizen van haar handen. ‘Adem naar hier. Naar onder. Waar het zwaar is.’

Ze ademde naar onder. Het ging niet, en toen ging het een beetje, en ze voelde iets in haar onderrug zakken, iets wat daar al zat sinds ze zich kon herinneren, en ze maakte een geluid in het gat van de tafel.

‘Zo,’ zei Nova.

Ze werkte langs haar ruggengraat omhoog, met haar duimen, wervel voor wervel, zoals je de knoopjes van een vest opent. Bij haar schouderbladen bleef ze hangen. Ze legde haar hand ertussen, plat, en liet hem daar.

‘Je loopt alsof je iets draagt,’ zei ze. Dat had ze de eerste keer ook gezegd, tweeënhalf jaar geleden, en Marcia had toen gehuild op deze tafel, zonder geluid, met haar gezicht in het gat en haar tranen die op de vloer drupten, en Nova had niets gezegd en was doorgegaan.

Nu huilde ze niet. Ze vertelde het. Met haar gezicht in het gat vertelde ze over de bank, en het vest, en het tellen. Over de slaapkamer. Ze vertelde het niet helemaal. Ze vertelde dat er iets was gebeurd, in bed, met water, en dat ze niet wist wat het was.

Nova’s handen stopten niet. Dat vond Marcia het mooiste aan Nova: haar handen stopten nooit als je iets zei.

‘Squirten,’ zei Nova.

‘Wat?’

‘Het heet squirten. Het is geen plas. Nou ja, een beetje. Het is ingewikkeld. Het is mooi.’ Ze ging verder langs de schouders. ‘Wat deed hij?’

‘Hij zei dat het geen plas was.’

‘En daarna?’

‘Hij heeft het laken verschoond.’ Marcia hoorde zelf hoe het klonk. ‘Nee. Ik wilde het laken verschonen. En toen heeft hij het met mij gedaan. En toen heeft hij een werkbon geschreven.’

Nova’s handen stopten. Voor het eerst. Eén tel.

‘Een werkbon.’

'Met doorslag. Met regels. Ik mag geen sorry zeggen in bed. En als het te veel is, zeg ik koffie.'

Nova begon te lachen. Het begon ergens onder haar ribben en kwam naar boven en ze moest haar handen van Marcia's rug halen omdat ze ervan schudde, en Marcia lag met haar gezicht in het gat van de tafel en lachte mee, met haar tranen op de vloer, deze keer van het lachen.

'Koffie,' zei Nova, toen ze weer kon. 'Koffie. Jezus. Hij is goed.'

'Waarom koffie?'

'Omdat ik thee drink. Hij heeft het woord gekozen dat ik nooit per ongeluk zeg.'

'Dat is slim.'

'Dat is installateur,' zei Marcia. 'Hij denkt altijd na over wat er mis kan gaan. Hij heeft een lijstje voor als de wereld vergaat. Echt. In de meterkast.'

'Wat staat erop?'

'Punt één: hoofdkraan dicht.'

'Hij is installateur.'

'Dat bedoel ik.' Ze legde haar handen weer op Marcia's rug. 'Een man die een werkbon schrijft als zijn vrouw squirt. Weet je hoeveel mannen ik...'

Ze stopte. Haar handen lagen stil. Marcia voelde het, de plek waar de zin had moeten eindigen, een gat in de lucht van de kamer.

'Hoeveel mannen wat?'

'Niks.' De handen gingen weer. 'Draai je om.'

❦

Op haar rug, met een handdoek over haar borsten en een over haar heupen, keek Marcia naar het plafond. Er zat een vlek die eruitzag als Italië, als je wilde. Nova masseerde haar voeten. Ze deed het langzaam, met haar duimen in het holletje, net als Joost, maar anders. Joost drukte alsof hij iets wilde repareren. Nova drukte alsof ze iets wilde lezen.

'Wat lees je?' vroeg Marcia.

'Je staat de hele dag.'

'Dat weet iedereen.'

'Op je linkerbeen. Je hangt naar links.' Nova's duim drukte, en Marcia's hele been trok. 'En je zet je tenen schrap. Altijd. Alsof je elk moment moet wegrennen.'

'Ik ren nooit weg.'

'Daarom zet je ze schrap.'

Nova werkte haar kuit omhoog, naar haar knie. Ze bleef daar. Haar handen waren warm en glad en ze lagen op de binnenkant van Marcia's knie, waar de huid dun was, en Marcia voelde het. Niet als massage. Ze voelde het in haar buik, laag, op de plek waar Joosts hand altijd lag.

Ze verschoof op de tafel. Nova's handen gingen terug naar haar kuit.

Dat was raar, dacht Marcia. Dat was raar en ik ga er niet over nadenken. Ik ga denken aan de Italiaanse vlek. Italië. Rome. Pizza. Het Colosseum. Waar mensen vroeger naakt vochten. Naakt. Nee. Venetië. Gondels. Lange stokken. Nee. Ze gaf het op en keek naar de plant die nooit bloeide en had er een soort verwantschap mee.

'Ik zag je zondag,' zei Marcia.

'Waar?'

'In het bos. Bij de beuk. Je liep weg.'

Nova's handen bleven gewoon gaan. 'Zondag was ik in Deventer. Bij de IKEA. Ik heb een lamp gekocht die het niet doet.'

'Er liep iemand met een vlecht.'

'Er lopen duizend mensen met een vlecht.'

'Ze liep zoals jij.'

'Hoe loop ik dan?'

Marcia dacht na. 'Alsof je ergens vandaan komt.'

Nova zei niets. Haar handen lagen op Marcia's enkel. Toen zei ze, licht, zoals ze alles zwaars licht zei: 'Dat was ik niet. Ik loop nooit weg van jou. Ik loop hooguit weg van Joost als hij over expansievaten begint.'

Marcia lachte. De handen gingen verder. Maar ze hadden even stilgelegen, en ze hadden het allebei gevoeld.

'Mag ik iets geks zeggen?' zei Marcia na een tijd. Tegen Italië.

'Graag. Ik heb vandaag alleen maar normale dingen gehoord.'

'Ik vond het lekker. Dat het eruit kwam. Dat hij keek.' Ze voelde haar oren gloeien in het gat van de tafel. 'Ben ik dan een slet?'

Nova's handen gingen gewoon door. Ze lachte, zacht, door haar neus.

'Slet is een woord dat mensen gebruiken voor een vrouw die iets leuker vindt dan zij,' zei ze. 'Als je het zelf zegt, met een glimlach, is het een compliment. Als een ander het zegt zonder glimlach, sla je hem met een tosti-ijzer.'

'Ik heb geen tosti-ijzer bij me.'

'Ik wel. In mijn tas. Altijd.' Haar duim drukte in Marcia's kuit, precies waar het pijn deed en lekker was. 'Zeg het eens. Met een glimlach.'

'Ik ben een slet,' zei Marcia tegen de vloer, en ze glimlachte, en het klonk zo raar in haar eigen mond dat ze moest giechelen, en het gat in de tafel giechelde mee.

'Nog niet,' zei Nova. 'Maar je oefent goed.'

'Mag ik iets vragen?' zei Marcia na een tijd. Tegen Italië.

'Je mag alles vragen. Ik geef niet altijd antwoord.'

'Waarom doe je dit? Masseren. Je had ook...' Ze wist niet wat. 'Iets anders kunnen doen.'

Nova's handen gingen over haar scheenbeen, met de duimen naar buiten.

'Omdat ik het kan,' zei ze. 'Ik weet waar mensen dingen bewaren. In hun schouders. In hun kuiten. In hun billen, vooral. Mensen bewaren ontzettend veel in hun billen.' Ze drukte. 'Jij bewaart sorry in je tenen.'

'En verder?'

'Verder wil ik ooit een eigen salon,' zei Nova. 'Niet dit hok met bamboe. Een eigen. Met mijn naam op de deur. En mijn regels aan de muur.'

'Welke regels?'

Nova was even stil.

‘Dat weet ik nog niet,’ zei ze. ‘Ik weet alleen dat ik ze zelf schrijf. En dat ik zelf bepaal wie er binnenkomt. En wat er gebeurt.’ Haar handen lagen stil op Marcia’s knie. ‘En hoe het eindigt.’

Marcia keek naar het plafond. Ze voelde iets warms in haar buik, laag, van die laatste zin, en ze wist niet waarom, en ze ging er niet over nadenken. Italië. Rome. Het Colosseum.

‘Hoe eindigt een massage dan?’ vroeg ze. Ze hoorde haar eigen stem. Hij klonk niet als een balie.

Nova lachte. Zacht. Ze trok de handdoek recht over Marcia’s heupen, heel netjes, met twee vingers.

‘Bij jou?’ zei ze. ‘Met een tosti.’

‘Omdraaien,’ zei Nova. ‘Je rug. Daar zit het echte werk.’

Marcia draaide zich om, op haar buik, met haar gezicht in het gat van de tafel, en de handdoek over haar heupen schoof een stukje mee naar beneden. Ze voelde het. Ze deed niets.

Nova goot olie in haar handen. Marcia hoorde het: het klokken van het flesje, het wrijven van handpalmen, en ze rook het, iets van sinaasappel en iets van hout, en toen kwamen de handen. Op haar onderrug. Warm. Plat. Ze lagen daar een tel, zonder te bewegen, alsof Nova luisterde.

Toen begonnen ze. Lange halen, langs haar ruggengraat omhoog, met de duimen aan weerszijden van de wervels, tot haar nek, en dan naar buiten, over haar schouderbladen, en terug, langs haar zijden. Langs de zijkanten van haar borsten, die platgedrukt op de tafel lagen. Niet erop. Erlangs. Een vingerbreedte. Marcia verroerde zich niet. De handen gingen terug, naar haar onderrug, tot aan de rand van de handdoek. Tot de bovenkant van haar billen. Daar bleven ze. Een tel te lang.

Door het gat in de tafel zag ze Nova’s voeten. Blote voeten op de laminaatvloer, smal, met nagels in een kleur die ze niet kende, iets tussen roze en grijs, en een zilveren ringetje om de tweede teen. Ze keek ernaar. Ze keek naar de pezen die bewogen als Nova haar gewicht verplaatste, naar de enkels, dun, met een blauw adertje aan de binnenkant. Ze had nog nooit naar de voeten van een vrouw gekeken. Ze kon niet ophouden.

'Je bent gespannen,' zei Nova.

'Ik ben altijd gespannen.'

'Hier.' Nova's duimen drukten in de kuiltjes boven haar billen, twee kuiltjes waarvan Marcia niet had geweten dat ze ze had, en er ging een schok door haar heen, van haar stuitje tot haar kruin, en ze kreunde. Hardop. In het gat van de tafel.

Het was geen massagegeluid. Ze wist het. Nova wist het.

De duimen bleven drukken. Kleine cirkeltjes. Langzaam. En onder de handdoek, tussen haar benen, op de plek waar niemand aan kwam behalve Joost, werd ze nat. Ze voelde het gebeuren, zoals je voelt dat je gaat blozen, en ze kon het niet tegenhouden. Ze kneep haar dijen tegen elkaar. Het maakte het erger.

'Adem,' zei Nova. 'Naar onder.'

Ze ademde naar onder. Naar waar het warm was.

'Ja,' zei Nova zacht. 'Daar.'

Toen haalde ze haar handen weg, en trok de handdoek recht, en Marcia lag op de tafel met haar gezicht in het gat en haar hart in haar oren, en ze wist dat ze dit de rest van de week zou voelen. In de kuiltjes. Twee duimafdrukken die niemand kon zien.

❦

Na de massage, toen Marcia haar kleren aantrok achter het gordijntje met de bamboe erop, pakte ze haar portemonnee. Ze deed het elke keer. Elke keer.

'Wat kost het?'

'Wat kost wat?'

'Dit. Een uur. Wat vraag je aan anderen?'

'Vijfenzestig,' zei Nova. 'Zestig met een stempelkaart.'

Marcia legde een briefje van vijftig op de massagetafel, en een tientje. Nova keek ernaar. Ze pakte het op, vouwde het dubbel en stopte het terug in de portemonnee die Marcia nog vasthield, met twee vingers, zonder haar aan te kijken.

'Vijftig,' zei Nova, 'of een tosti.'

'Wat?'

‘Je kunt kiezen. Vijftig euro, of je maakt een tosti voor me. Bij jullie. Met die kaas van Joost die naar voeten ruikt.’

‘Ik weet het. Daarom wil ik hem.’ Nova trok haar trui aan, een grote grijze, en haar vlecht bleef in de kraag hangen en ze trok hem eruit. ‘Een tosti met kaas die naar voeten ruikt, in jullie keuken, met Joost die thee en heet water drinkt. Dat is mijn prijs.’

‘Dat is geen prijs.’

‘Dat is de enige prijs die ik nog vraag,’ zei Nova.

Ze zei het licht. Ze zei het met haar wenkbrauw omhoog en haar mondhoek scheef. Maar ze zei *nog*, en Marcia hoorde het, en ze stopte haar portemonnee weg en zei niets.

Bij de deur, terwijl ze haar handen afveegde aan een handdoek, zei Nova: ‘Die vacature.’

‘Welke vacature?’

‘Je weet welke vacature.’ Ze gooide de handdoek in een mand. ‘Op je telefoon. Ik zag hem toen je je schoenen uittrok. Je had hem open staan.’

Marcia voelde haar wangen warm worden. Ze had hem open staan, al vier dagen. Ze had hem elke avond opengedaan, in bed, als Joost sliep, en weer dichtgedaan. *Kliniek Morgenster, Deventer. Gezocht: doktersassistent (m/v), 24-32 uur, ervaring met injecteren een pré. Wij werken met aandacht voor wat de cliënt écht wil.*

Nova haalde haar schouders op. Ze hield de deur open. Buiten was het nog licht, een avond in juni die geen avond wilde worden, met zwaluwen boven het dak van de fysiotherapeut.

‘Ik zie mensen,’ zei ze. ‘Dat is mijn werk. Ik zie wat ze willen voordat ze het weten. Jij wilt al heel lang iets. Je weet het alleen nog niet.’

‘Wat wil ik dan?’

‘Dat moet je zelf weten,’ zei Nova. ‘Maar doe het. Wat het ook is. Doe het.’

‘Doe het,’ zei ze nog een keer, zachter, en deed de deur dicht.